

РЕШЕНИЕ

№ 5419

гр. София, 14.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 14.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3930** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 във връзка с чл. 107 ал. 3 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 4 от ЗМДТ.

Производството е образувано по жалба на К. К. С. от [населено място] срещу Акт за установяване на задължения по чл. 107 ал. 3 от ДОПК № 40-20202-1 от 17.01.2020г., с който на жалбоподателя е определено данъчно задължение в общ размер на 174,10 лв., от които 133,92 лв. главница и 40,18 лв. лихви за просрочие за данък върху превозно средство, а именно собственото му МПС – марка „Г.“, модел „ТРАКЕР“, рег. [рег.номер на МПС] , потвърден с решение № СФД20-1Д28-70 от 16.03.2020г. от Директора на Дирекция „Общински приходи“ на Столична община (СО).

В жалбата жалбоподателят от една страна нищожност на оспорения акт като издаден без правно основание, а от друга навежда доводи за незаконосъобразност на акта, като издаден в противоречие със закона, предвид факта, че никога не е притежавал такъв автомобил, е налице недължимост на задълженията му за данък върху МПС. Иска оспореният акт да бъде отменен. Претендира разноски.

В с.з. жалбоподателят, редовно призован, чрез адв. Я. поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски. Представя писмени бележки.

Ответникът Директорът на Дирекция „Общински приходи“, чрез процесуалния си представител юрк. Й. оспорва жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата като подадена на 13.04.2020г. по пощата, е подадена в законоустановения срок, от лице, адресат на акта, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол

съгласно чл. 107 ал. 4 във връзка с чл. 156 ал. 5 от ДОПК. Във връзка с изложеното настоящият състав намира, че жалбата е процесуално допустима.

Съдът, след като се запозна с представените доказателства и преписка, по която е образувано делото, както и с твърденията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С оспорения в това производство АУЗ по чл. 107 ал. 3 от ДОПК служебно от данъчните органи е определен данък за превозно средство – автомобилът Г. ТРАКЕР с рег. [рег.номер на МПС] за периода 2014г., 2015г., 2016г., 2017г., 2018г. и 2019г.

Срещу този АУЗ жалбоподателят в това производство е подал жалба вх. № ДСЦ19 – ГР94 – 3395(8) от 03.02.2020г. (стр. 96 от делото) до Директора на Дирекция „ОП“ на СО, който в определения законов срок е потвърдил АУЗ, издаден на жалбоподателя.

Разгледана по същество настоящият състав намира, че жалбата е частично основателна по следващите съображения.

Настоящият състав намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган във връзка с предоставените му правомощия със закон и представена по делото доказателства за назначаването на лицето на съответна длъжност и с правомощия да издава АУЗ. Оспореният акт, потвърден от директора на дирекция „ОП“ при СО, е издаден без допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, но при неправилното приложение на закона по следващите съображения.

Съгласно чл. 52 ал. 1 т. 1 от ЗМДТ с данък върху превозните средства се облагат превозните средства, регистрирани за движение по пътната мрежа в Република България, а според чл. 53 от ЗМДТ данъкът се заплаща от собствениците на превозните средства. Разпоредбата, която регламентира освобождаване от заплащането на данък върху превозните средства е чл. 58 ал. 4 от ЗМДТ.

На първо място, от данните по делото, а именно – справка на рег.№ 433200-149042 от 31.12.2019г. на ОПП-СДВР- С. и приложението към нея, не се установява, че жалбоподателят не притежава МПС марка „Г.“, модел „ТРАКЕР“, рег. [рег.номер на МПС] , за което е издаден оспорения АУЗ и както твърди последния. В приложените от ОПП-СДВР доказателства (лист 20 от делото), става ясно, че МПС, предмет на облагане с оспорения АУЗ се води на името на жалбоподателя в централната база на ОПП-СДВР като негова настояща солственост.(

Освен това по делото е представена и декларация по чл.54 от ЗМДТ за притежаване на лек автомобил, подадена в [община] на 19.07.2002г., видно от която процесният автомобил е с рег. [рег.номер на МПС] , с № на двигател G16K147423 и № на шаси JGBJ18U5KW854355 е вписан в партидата на жалбоподателя.

Следва да се има предвид обаче, че по отношение на дължимостта на данъка за лек автомобил "Г. Г." с рег. [рег.номер на МПС] , за периода от 2014г. до 2019г., е приложена редакцията на чл. 58, ал. 4 от ЗМДТ, обн. в ДВ, бр. 95 от 2009г. в сила от 01.01.2010г., доп., бр. 98 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г., изм., бр. 71 от 2020 г., в сила от 11.08.2020 г.), съгласно която, за превозните средства, на които е прекратена регистрацията, данък не се дължи, от месеца следващ месеца на прекратяване на регистрацията за движение. В цитираната разпоредба законодателят не е направил разграничение дали прекратяването на регистрацията е извършено по инициатива на собственика или по инициатива на контролния орган. Анализът на нормата на чл. 58 ал. 4 от ЗМДТ (в относимата редакция), води до извода, че освобождаването от данък върху превозните средства е обусловено само от

прекръпяване регистрацията на МПС, като началният момент за това е месецът, следващ месеца на прекръпяване на регистрацията. Във връзка с изложеното настоящият състав намира, че нормата на § 3 ал. 3 от ПЗР на Наредба № I-45 от 24.03.2000г., не означава прекръпяване на регистрацията по силата на нормативен акт, а означава провеждане на процедура по прекръпяване на регистрацията по инициатива на контролните органи в МВР, т. е. служебно, каквато възможност дотогава Наредбата не е предвиждала. В случая, от представените по делото писмо от отдел "Пътна полиция" към СДВР (лист 10-21) се установява, че превозно средство марка "Г. ТРАКЕР", с рег. [рег.номер на МПС] е със служебно прекратена регистрацията от 31.01.2017г. Посоченото води до извод за проведена процедура по прекръпяване на регистрацията по инициатива на контролните органи в МВР. Във връзка с изложеното настоящият състав намира, че за периода от 01.02.2017г. 2018г. и 2019г., който период е част от периода, за който е издаден оспорения в това производство АУЗ, са изпълнени изискванията на чл. 58 ал. 4 от ЗМДТ за освобождаване от данък за превозно средство и установените с оспорения АУЗ по чл. 107 ал. 3 от ДОПК. Именно за периода 01.02.2017г. до 31.12.2019г. задължения за лек автомобил "Г. ТРАКЕР", с рег. [рег.номер на МПС] в общ размер на 72,50 лихва и главница са неправилно определени в противоречие със законовите норми, поради което оспореният Акт за установяване на задължения по чл. 107 ал. 3 от ДОПК № 40-20202-1 от 17.01.2020г., в тази му частта следва да бъде отменен като незаконосъобразен, издаден при неправилното приложение на закона. В останалата част жалбата срещу АУЗ е неоснователна и следва да бъде отхвърлена .

Предвид изхода на спора и на основание чл. 161 ал. 1 изр. първо от ДОПК искането на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателно и следва да бъде уважено.

Воден от горното и на основание чл. 160 ал. 1 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Акт за установяване на задължения по чл. 107 ал. 3 от ДОПК № 40-20202-1 от 17.01.2020г., в частта с която на жалбоподателя К. К. С. за периода 01.02.2017г. до 31.12.2019г. е определено данъчно задължение в общ размер на 72,50 лихва и главница за данък върху превозното средство , а именно собственото му МПС марка "Г.", модел „ТРАКЕР", с рег. [рег.номер на МПС] , потвърден с № СФД20-1Д28-70 от 16.03.2020г. от Директора на Дирекция „Общински приходи“ на Столична община (СО), като ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата ѝ част.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от получаване на съобщението чрез Административен съд София град пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: